

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΟΜΟΓΕΝΟΥΣ Κ. ΛΕΩΝΙΔΑ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Πέμπτην, 28^{ην} Ἰανουαρίου τοῦ 2009, ἐπεσκέφθη τόν Μακαριώτατον ὁ Ἕλλην ὁμογενής ἐκ τῶν ΗΠΑ, κ. Λεωνίδα Καπετανάκης καί μέ τήν εὐλογίαν καί βοήθειαν Αὐτοῦ μετέφερε χρηματικήν βοήθειαν εἰς τά μέλη τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος ἐν Γάζῃ.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Μακαριωτάτου

ΕΠΑΝΕΚΔΙΔΕΤΑΙ Η ΠΑΛΑΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΦΥΛΛΑΣ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΜΕΤΑ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΕΤΗ

Ἀριθμ. Πρωτ.

1265

Τοῖς ἐντευξομένοις

Εὐχαριστοῦντες τῷ Βασιλεῖ τῆς Δόξης, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καί μεμνημένοι τῆς ἐντολῆς, ὅπως πάντα τά Αὐτῷ προσφερόμενα ᾧσιν ἄψογα, εὐσχήμονα καί εὐτακτα, ἰδίᾳ τά τῆς τελέσεως τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καί τῶν φρικτῶν Ζωοποιῶν Μυστηρίων, ἐλάβομεν μέριμναν, τῇ Αὐτοῦ ἰσχύι, καί ὑπέρ τῆς ἐπανεκτυπώσεως καί καλλωπίσεως τοῦ ὄντος ἐν χρήσει ἤδη ὑπέρ τά πενήκοντα ἔτη «Λειτουργικοῦ» τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, εὐγενεῖ φροντίδι καί πολλῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Αἰδεσιμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ κατὰ Θεσσαλονίκην Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου, τῷ ὁποίῳ μετὰ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ «Παλιμψήστου» ἐπιδωπιλευόμεθα πλουσίαν τήν χάριν τοῦ Παναγίου Τάφου καί τήν Πατριαρχικὴν εὐαρέσκειαν τῆς ἡμῶν Μετριοτήτος.

Ἡ Μετριοτής ἡμῶν προτρέπεται πάντας πατρικῶς, ὅπως ἢ τε ἔξωθεν ἢ τε ἐν τῇ καρδίᾳ μύχιος προσέλευσις εἰς τήν προσευχήν καί τήν Μυστικὴν Τράπεζαν ᾧσιν ἄξια τῆς κλήσεως τοῦ Χριστιανοῦ. Πόση ὀφείλεται προσοχή κατὰ τήν ἐν τῷ Ναῷ προσευχήν καί τήν ὑπερφυᾶ ἱεουργίαν τῶν Ἀθανάτων Μυστηρίων, πόση συναίσθησις, πόση καθαρότης ἐξ ἡμῶν τῶν ἱεουργῶν, οἵτινες καθιστάμεθα τῇ Κυρίου Χάρτι «*πυρός φλόξ*» καί οἵτινες ψαύομεν Μυστηρίων «*εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακῦψαι*», ἀλλ' οὐ δύνανται; Ὅντως φρικωδεστάτη ἡ ἱεουργία, ἥν μετὰ

φόβου καί τρόμου ὀφείλουσι τελεῖν οἱ ἔχοντες τόν νοῦν εὐσταθῆ καί μή σαλευόμενον, ὡς κηρύττει ὁ ἐπιστήμων τῆς Ἱερωσύνης, τῆς δέ θείας Λειτουργίας καλλωπιστής καί συνθέτης Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος : «*Ταύτης οὖν τῆς φρικωδεστάτης τελετῆς τίς μή σφόδρα μαινόμενος μηδέ ἐξεστηκώς ὑπερφρονῆσαι δυνήσεται;*»

Ὁ λειτουργός τῶν Μυστηρίων καί Ποιμήν, δέον, ὅπως ἔχη ὑπεράνθρωπον ἀρετήν ἢ, κατά τόν αὐτόν Χρυσορρήμονα, «πολλήν μέν σύνεσιν, πολλήν δέ πρό τῆς συνέσεως τήν παρά τοῦ Θεοῦ χάριν καί τρόπων ὀρθότητα καί καθαρότητα βίου καί μείζονα ἢ κατά ἄνθρωπον ἔχειν τήν ἀρετήν τόν ταύτην ἀναδεχόμενον τήν φροντίδα», καί κατά τήν ὑπόμνησιν τῶν ἱερῶν λογίων «οὐδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καί ἡδοναῖς προσέρχεσθαι ἢ προσεγγίζειν ἢ λειτουργεῖν τῷ Βασιλεῖ τῆς Δόξης», «ὅπερ μέγα καί φοβερόν καί αὐταῖς ταῖς ἐπουρανίαις δυνάμεσι».

Τούτων, οὖν, οὕτως ἐχόντων, παρακαλοῦμεν πρωτίστως τοὺς ἡμετέρους λειτουργούς τοῦ Κυρίου, Ἀγιοταφίτας Διακόνους καί Ἱερεῖς καί τοὺς εὐλαβεῖς ἐφημερίους τοῦ καθ' ἡμᾶς χριστεπωνύμου Ποιμνίου, τοὺς ἀξιωθέντας λειτουργεῖν ἐν τοῖς θεοβαδίστοις Τόποις, ἔνθα ἐτελεσιουργήθη τό μέγα τῆς Οἰκονομίας μυστήριον, τῷ Παναγίῳ Τάφῳ, τῷ Φρικτῷ Γολγοθᾷ καί τοῖς λοιποῖς τῆς Ἀγίας Γῆς θυσιαστηρίοις, ὅπως προσεγγίζωσιν εἰς τήν ἀγίαν Τράπεζαν καί τελῶσι τὰς οὐρανοδρόμους ἐκκλησιαστικάς Ἀκολουθίας μετὰ καθαροῦ συνειδότος, ἀπαθεῖς τήν ψυχὴν καί τό σῶμα, κατά τὰς διατάξεις καί τοὺς ἱερούς τῶν Πατέρων Κανόνας, ὅπως ἐλκύσωσι τό θεῖον ἔλεος καί τήν πρός τήν χάριν οἰκειότητα καί μή τήν κατάκρισιν, ὡς ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος Ὁζᾶ, ὁ ἐγγίσας τῇ Κιβωτῷ τῆς Διαθήκης μετ' ἀθεμίτου οἰκειότητος.

Διδόντες τό παράδειγμα τῆς ἀπό καρδίας, «εὐσχημόνως καί κατά τάξιν» τελουμένης ἱερᾶς προσευχῆς, κινοῦμεν καί τοὺς λοιπούς πιστούς εἰς τήν αἴσθησιν τῆς ἀληθοῦς παρουσίας μεθ' ἡμῶν τῆς Ἀγίας Τριάδος καί Θεοῦ, ὥστε τηρεῖν τό τῶν ἀρχαίων Ἀποστολικῶν Διαταγῶν: «*χρή ἐν ἐκκλησίᾳ ἐπιστημόνως καί νηφαλίως καί ἐγρηγορότως ἐστάναι, ἐκτεταμένην ἔχοντας τήν ἀκοήν εἰς τόν τοῦ Κυρίου λόγον*». Ἐμπνέοντες εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐκκλησιαζομένων τόν φόβον τοῦ Θεοῦ, τήν ἀπαρχὴν πάσης σοφίας, κομισόμεθα πολύν τόν μισθόν παρά τοῦ Κυρίου, τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς ἐκάστου σωτηρίας· διότι κατά τόν Χρυσορρόαν Ἰωάννην «*πολύς καί ἄφατος ἀποκείσεται μισθός τῷ περὶ ταῦτα πονομένῳ, ἃ πολλοῦ τιμᾶται ὁ Χριστός*».

Ἐν τῇ παρούσῃ ἐποχῇ, μόνη ἡ τῶν θείων Μυστηρίων δύναμις, ἡ τήν Ἐκκλησίαν πάντοτε σῶζουσα ἀπό παντός διωγμοῦ καί πειρασμοῦ, δυνήσεται ἡμᾶς ἐξελεῖν τῶν φοβερῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ποιοῦσα ἡμᾶς «*ὡς λέοντας πῦρ πνέοντας*», ὥστε μετ' ἐπιποθήσεως καί χαρᾶς προστρέχειν εἰς τόν Νάον τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ κατά τόν Ἅγιον Ἰγνάτιον τόν Θεοφόρον «*ὅταν πυκνῶς ἐπὶ τό αὐτό γινώμεθα, καθαιροῦνται αἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ, καί λύεται ὁ ὄλεθρος αὐτοῦ ἐν τῇ ὁμονοίᾳ ἡμῶν τῆς πίστεως*».

Προοσερχόμενοι, οὖν, «*μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεος καί χάριν εὐρύωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν*», μετὰ πλείστης εὐγνωμοσύνης δοξάσωμεν τόν τρέφοντα ἡμᾶς ξένως καί ρυόμενον τοῦ θανάτου· «*Θεοῦ τό σῶμα καί θεοῖ με καί τρέφει, θεοῖ τό πνεῦμα, τόν δέ νοῦν τρέφει ξένως*». Ὑπό τοῦ Ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἡ ἁρρητος καί θεοποιός ἐνέργεια τῆς θείας Κοινωνίας παρουσιάζεται ὡς «*μεταποιοῦσα πρός ἑαυτήν, καί ὁμοίους τῷ κατ' αἰτίαν ἀγαθῷ*

κατά χάριν καί μέθεξιν ἀποφαίνουσα τούς ἀξίως μεταλαμβάνοντας, ἐν μηδενί Αὐτοῦ λειπομένους, κατά τό ἐφικτόν ἀνθρώποις καί ἐνδεχόμενον. Ὡστε καί αὐτούς δύνασθαι εἶναί τε καί καλεῖσθαι θέσει κατά τήν χάριν Θεοῦς, διά τόν αὐτούς ὅλως πληρώσαντα ὅλον Θεόν, καί μηδέν αὐτῶν τῆς Αὐτοῦ παρουσίας κενόν καταλείψαντα».

Ἐφ' οἷς, ἐπικαλούμενοι ἐπί πάντας τούς χρωμένους τῇ λειτουργικῇ ταύτῃ βίβλῳ τήν χάριν καί εὐλογίαν τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, καταστέφομεν αὐτούς ταῖς Πατρικαῖς Ἡμῶν εὐχαῖς καί Πατριαρχικαῖς εὐλογίαις καί διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ,θη' Νοεμβρίου κ'.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 2008.

Ἀριθμ. Πρωτ.

1267

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩ*

Τῷ Παναγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως,

Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως

Ἱερουσαλήμ καί πάσης Παλαιστίνης,

Ἀσπασμόν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὑπερφυῶς ἐκ Παρθένου Τεχθέντι.

Τόν ἀγγελόφθεγκτον ὕμνον ἐνωτιζόμενοι καί τήν χορείαν τῶν ὕμνωδούντων ἀγγέλων ἐκθύμως ὀπτανόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς συνοδοιποροῦμεν μετά τοῦ ἀστέρος εἰς τήν Ἀγίαν Πόλιν Βηθλεέμ, τήν «οὐδαμῶς ἐλαχίστην ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα», ἥτις σεμνύνεται διὰ τήν Βασιλικήν τῆς Γεννήσεως, τήν περιέχουσαν τό θεοδέγμον Ἱερὸν Σπήλαιον, ὅπερ χαρμοσύνως κυκλοῦντες, δοξολογίαν καί αἶνον ἀναπέμπομεν τῷ ἐκ Παρθένου ἄνευ φθορᾶς Τεχθέντι Σωτῆρι ἡμῶν Χριστῷ. ❌

Τοῦ ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένου μυστηρίου φανερουμένου σήμερον, συγκινήσει ἰδιαιτέρᾳ καθορῶμεν θεόν ἐπὶ γῆς φανέντα, ἵνα συναγάγῃ τὰ διεστῶτα, ἐπανενώσῃ τήν διαρραγεῖσαν μέ τήν προπατορικήν ἁμαρτίαν γέφυραν, τήν συνδέουσαν τόν ἄνθρωπον μετά τοῦ θεοῦ, ἀποκαταστήσῃ τόν κατ' εἰκόνα Αὐτοῦ πλασθέντα ἄνθρωπον εἰς τό ἀρχαῖον αὐτοῦ κάλλος, διδάξῃ τήν ἄδολον καί ἀνυπόκριτον πρὸς πάντας ἀγάπην, χορηγήσῃ ἐνὶ ἐκάστῳ τήν ψυχικὴν γαλήνην καί συμπάσῃ τῇ δημιουργίᾳ τήν εἰρήνην, ἐν ἀλληλοπεριχωρήσει καί ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ, ὡς προϋποθέσεις διὰ τήν πρόοδον καί εὐημερίαν αὐτῆς.

Τούς καρπούς τῆς ἀποστασίας παγγενοῦς τοῦ Ἀδάμ ἐκ τοῦ φιλανθρώπου Πλάστου ὁσημέραι γευόμενοι, μετ' ἀνησυχίας παρατηροῦμεν τὰ φαινόμενα τῆς ἀλληλοεξοντώσεως ἀτόμων καί λαῶν εἰς τὰς μεταξύ αὐτῶν διαμάχας, τῆς ἐξουσιαστικῆς προσπάθειας ἐνίων κατὰ τῶν ἀδυνάτων, τῆς δουλικῆς ἐκμεταλλεύσεως νέων καί παιδίων, τῆς αὐξήσεως τῶν κρουσμάτων βίας καί παρανομίας, τῆς ἀπωλείας ἀθῶν ἀνθρωπίνων ζωῶν ἐκ τῶν τρομοκρατικῶν ἐπιθέσεων, τῆς ἐκατόμβης τῶν θυμάτων ἀσιτίας, ἥτις ἀναμένεται νὰ ἀποκτήσῃ ἀπογοητευτικὴν διάστασιν μέ τήν ἐπισυμβᾶσαν παγκόσμιον οἰκονομικὴν κρίσιν, τῆς μεγενθύνσεως τοῦ ἀριθμοῦ ἰδίως τῶν νέων, οἵτινες ματαίως περιπλανῶνται εἰς τόν ἀπατηλόν κόσμον τῶν διαφόρων χημικῶν σκευασμάτων καί οὐσιῶν, τῆς ἐντέχνου ἐξιδανικεύσεως διαφόρων μορφῶν συμβιώσεως πρὸς βλάβην τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, τῆς διαβρωτικῆς δράσεως αἱρέσεων καί νεοφανῶν παραθρησκευτικῶν δοξασιῶν καί τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως σεβασμοῦ ἀλλήλων καί τοῦ περιβάλλοντος ἡμῶν χώρου, ὃν ἐν σοφίᾳ ἐδημιούργησεν ὁ θεός.

Τούτων πάντων συμβαινόντων, ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ἣν καλεῖται, ἵνα διαδραματίσῃ εἰς τόν παραπαίοντα σύγχρονον κόσμον, καθίσταται ἔτι περισσότερον οὐσιαστικὴ καί ἐπιτακτικὴ. Εἰς τήν ἀλαζονείαν καί τήν ἐξουσιαστικὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Ἐκκλησία προβάλλει τήν πενιχράν Φάτνην «ἐν ᾗ ἐτέχθη Χριστός ὁ Κύριος», καί τήν ἐκούσιον ὑπὲρ αὐτοῦ θυσίαν τοῦ Δημιουργοῦ πάσης τῆς κτίσεως. Εἰς τὰς μεταξύ ἀλλήλων κυριαρχικὰς μάχας, διατρανοῦται κατὰ τό εὐαγγελικόν «ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» καί τήν Κυριακὴν παρότρυνσιν «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν», τό αἰσιόδοξον μήνυμα τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης, τὰς ὁποίας ἐδώρησε τῷ κόσμῳ ὁ Δοτὴρ καί Ἀρχὼν αὐτῶν, διὰ τῆς ἐν ἑαυτῷ προσλήψεως σαρκὸς καί τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως θεοῦ καί ἀνθρώπου.

Ὑπὸ τοιούτων συναισθημάτων διακατεχόμενοι, τήν ἀναίμακτον Θεῖαν Λειτουργίαν προσφέρομεν τῷ δι' ἡμᾶς Νηπιάσαντι Θεῷ Λόγῳ, ἐπὶ τοῦ καθηγιασμένου τόπου τῆς Θείας Αὐτοῦ Γεννήσεως, καθ' ἣν ἡδὲως μνημονεύομεν καί τοῦ ὀνόματος τῆς Ὑμετέρας λῖαν Σεβασμιοποθήτου Ἡμῖν Παναγιότητος, λιπαρῶς δεόμενοι τοῦ Θεοῦ Βρέφους κρατύνειν Αὐτήν ἐν παντί καί πάντοτε, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς τε Ἀγιωτάτης

Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καί συνόλου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐφ' οἷς, ἐορτίως κατασπαζόμενοι Αὐτήν ἀδελφοποθήτως ἐν τῷ ἐκ Παρθένου
Τεχθέντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2008.

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Παναγιότητος

Ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

* Ὅμοια γράμματα ἐστάλησαν καί εἰς τοὺς λοιποὺς Πατριάρχας καί Προκαθημένους
τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2008

Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ

καί ἴδωμεν τό ῥῆμα τοῦτο τό γεγονός,

ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν (Λουκ. 2, 15).

Ἡ Ἐκκλησία, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ διαιωνίζουσα τό λυτρωτικόν ἔργον Αὐτοῦ ἐπὶ
τῆς γῆς, διαλαλεῖ καί πάλιν σήμερον τοῖς ἐγγύς καί τοῖς μακράν, εἰς τὰ μέλη
αὐτῆς καί τόν κόσμον ὅλον, τήν σῶζουσαν ἀλήθειαν.

Διακηρύσσει τό γεγονός ὅτι ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ πλάσας κατ' ἀρχάς τόν
ἄνθρωπον ἐξ ἀγάπης κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Αὐτοῦ, μή ἀνεχόμενος τήν
ἐπισυμβᾶσαν ἐκ τῆς πτώσεως παραμόρφωσιν τῆς εἰκόνης Αὐτοῦ, ἀνέπλασε αὐτόν ἐπ'
ἐσχάτων τῶν χρόνων. Ἀνέπλασε καί ἀνεγέννησε τό πλάσμα Αὐτοῦ μέ τρόπον, ὃ
ὁποῖος ὑπερβαίνει τήν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καί δύναμιν. Τοῦτο συνετέλεσε ὁ
Θεός μέ τήν σάρκωσιν καί ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ τοῦ Μονογενοῦς ἐκ
Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου. « Ὅτε ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου,
ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός τόν υἱόν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπό

νόμον» (Γαλ. 4, 4). Ὁ θεός προέβη εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴν ἰδίαν σύγκρασιν μετ' Αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ. Ἐγένεν ὁ Ἰδιος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὃ, τι καὶ τό πλάσμα Του, ἄνθρωπος, μέ ὅλα τὰ ἀδιάβλητα ἀνθρώπινα πάθη. «Καταβέβηκεν εἰς τὴν ἀνθρώπου φύσιν οὐκ ἀπολισθήσας τοῦ εἶναι θεός, προσέλαβε τό ἀνθρώπινον οὐχί ὡς ἀλλότριον ἀλλ' ὡς ἴδιον ἀληθῶς» κατὰ τόν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας (Πρός βασιλέα Θεοδόσιον, PG 76, 1169D). Ὁ θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί εἰς μίαν συγκεκριμένην στιγμήν τοῦ ἱστορικοῦ γίνεσθαι. «Εἰσβέβηκεν εἰς τὴν οἰκουμένην, μέρος κόσμου πεφηνῶς ὡς ἄνθρωπος» χωρίς διὰ τοῦτο νά ἀπολέσῃ τὴν θείαν δόξαν κατὰ τόν αὐτόν θεοφόρον πατέρα (Περί ὀρθῆς πίστεως, PG 76, 1177). Ἐγεννήθη ὡς ἄνθρωπος ἐν χρόνῳ, ἐπὶ τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Καίσαρος Αὐγούστου καὶ ἐν τόπῳ, ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας.

Τό μυστήριον τοῦτο, ὑπερέχον πᾶσαν ἔννοιαν, ἔλαβε χώραν μακράν τῶν ὁμμάτων τῶν ληρωδῶν Ἡρωδῶν τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ Χριστός «λαθὼν ἐτέχθη ὑπὸ τό σπήλαιον», οὐχί ἐν δυνάμει καὶ βίᾳ, οὐχί ἐν δυναστείᾳ καὶ ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ ἐν βρεφικῇ ἀσθενείᾳ καὶ ἀδυναμίᾳ, ἐν ἅκρᾳ κενώσει καὶ ταπεινώσει. Ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ σπηλαίῳ εἰς ψυχὰς ἀγνάς καὶ καθαρὰς, δυναμένας νά κατανοήσουν καὶ ἐγκολπωθοῦν Αὐτόν. Ἐφανερώθη ὁρατῶς πρῶτον εἰς τὴν Παρθένον, ἡ ὁποία θαυμάζει καὶ ἐκθαμβεῖται, βλέπουσα τελεσιουργούμενον ἐν αὐτῇ τό ἐπαγγελθέν εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου ἐν Ναζαρέτ. Πρώτη αὕτη ὁρᾷ ἐν φάτνῃ ἀνακλιθέντα τόν ἀόρατον καὶ περιελίσσει ἐν σπαργάνοις τόν ἀχώρητον. Εἰς Ἰωσήφ τόν μνήστορα ἐμπιστεύεται ἡ συνοδεία τῆς Παρθένου καὶ τοῦ παιδίου εἰς Αἴγυπτον. Ἀπλοῖ τὴν καρδίαν ποιμένες, εἰς τὴν παρακειμένην κώμην ἀγραυλοῦντες, καθοδηγοῦνται ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, τῶν ἐν οὐρανοῖς ψαλλόντων τό «Δόξα ἐν ὑψίστοις», καὶ ἕως Βηθλεέμ διερχόμενοι, βλέπουν βρέφος ἐσπαργανωμένον κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ. Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν μετὰ δώρων προσερχόμενοι, τόν νέον τεχθέντα βασιλέα μετ' εὐλαβείας προσκυνοῦν.

Ὑπὸ τῶν πιστῶν τούτων αὐτοπτῶν μαρτύρων καὶ διακόνων τό μυστήριον τοῦτο παρεδόθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Πρῶτον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, τὴν μετὰ τῆς ἐν αὐτῇ Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος φρουρόν τῶν Ἀγίων Τόπων, τῶν δεχθέντων τό μυστήριον τῆς θείας ἀποκαλύψεως. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἀνήγειρε μεγαλοπρεπεῖς καὶ περικαλλεῖς ναοὺς ἐπὶ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ἐν οἷς καὶ ἡ ὑπεράνω τοῦ θεοδέγμονος Σπηλαίου τούτου Κωνσταντίνειος καὶ Ἰουστινιάνειος Βασιλικὴ αὕτη τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων. Εἰς αὐτὴν ἀγιάζονται διὰ μέσου τῶν αἰώνων οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἀγίας Γῆς καὶ οἱ ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου συρρέοντες εὐλαβεῖς προσκυνηταί. Εἰς αὐτὴν σμιλεύεται ἡ ταυτότης των, τό ἦθος τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς συμφιλίωσης καὶ τῆς ἁρμονικῆς συμβιώσεως αὐτῶν μετὰ τῶν ὁπαδῶν τῶν ἄλλων θρησκευμάτων τῆς Ἀγίας Γῆς. Ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου ἡ εὐαγγελικὴ σωτήριος ἀλήθεια διεδόθη εἰς τὴν οἰκουμένην ὅλην.

Τό γεγονός τῆς θεϊκῆς κενώσεως καὶ συγκαταβάσεως διαλαλεῖ καὶ σήμερον μετὰ πάροδον δισχιλίων καὶ πλέον ἐτῶν ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Κηρύσσει ὅτι ὁ Χριστός ἐκένωσεν ἑαυτόν, μορφήν δούλου λαβὼν (Φιλ. 2, 7), ἵνα μὴ μένῃ ὁ ἄνθρωπος πεπτωκώς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἵνα ἀναθρώσκων εἰς τόν οὐρανόν ἀνέρχεται. Ἡ κένωσις αὕτη, ἔχουσα τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς τὴν ἐνανθρώπησιν καὶ τὴν κατὰ σάρκα γέννησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ, ἐξικνεῖται μέχρι σταυροῦ καὶ τάφου, ὅθεν ἡ ἀνάστασις.

Τόν θεῖον καὶ φιλόανθρωπον τοῦτον τρόπον προβάλλει ἡ Ἐκκλησία ὡς πολύτιμον ἀληθείας θησαυρόν, ὡς ἀλάθητον πυξίδα ζωῆς καὶ εἰς τόν σημερινόν ἄνθρωπον. Συμμερίζεται μετ' αὐτοῦ τὴν ἐμπειρίαν καὶ βεβαιότητα αὐτῆς ὅτι ἡ ἀπάντησις

εἰς τό περί τοῦ λόγου τῆς ζωῆς ἐρώτημα καί ἡ ἐπίλυσις τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων εὐρίσκεται εἰς τήν ἀποδοχήν, προσοικείωσιν καί ἐφαρμογήν τῆς ἀποκαλυφθείσης ἐν Χριστῷ φιλανθρώπου στάσεως ζωῆς. Ὅτι αἱ συνέπειαι τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἐν Χριστῷ μηνύματος τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καί τῆς ἀποστασιοποιήσεως αὐτῶν ἐξ αὐτοῦ εἶναι πρόδηλοι σήμερον εἰς τήν ἀνθρωπότητα ἴσως εἴπερ ποτέ καί ἄλλοτε. Οἱ μαινόμενοι πόλεμοι, ἡ στρατιωτική καί τρομοκρατική βία, ἡ καταστροφική μανία τοῦ παραλόγου, ἡ παρανόμως καί ἀδίκως ἐκδηλουμένη εἰς βάρος ἀνυπόπτων καί ἀθῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀνισομερὴς κατανομή τῶν φυσικῶν καί κοινωνικῶν ἀγαθῶν καί ἡ ἐξ αἰτίας αὐτῆς παγκοσμίως ἐπαπειλουμένη οἰκονομική κρίσις, τήν ὁποῖαν κράτη καί τράπεζαι ἐναγωνίως προσπαθοῦν νά ἀναχαιτίσουν.

Ἀπό τοῦ Θεοδέγμονος, ὅθεν, Σπηλαίου τούτου, ἀπό τῶν κόλπων τῆς Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν, εὐλογοῦμεν Πατριαρχικῶς καί Πατρικῶς τὰ μέλη τοῦ ἐμπεπιστευμένου ποιμνίου ἡμῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ καί ὅπουδῆποτε, καί προτρέπομεν αὐτά, ὅπως ἐγκολπωθοῦν Χριστόν ἐνανθρωπήσαντα καί σαρκί νηπιάσαντα καί Τοῦτον ἔχουν ὡς ὑπογραμμόν ζωῆς, ἔκκλησιν δέ ἀπευθύνομεν πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς νά καταστήσουν στόχον αὐτῶν τήν ἄνευ βίας ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης, τήν ἐλευθερίαν καί τήν εὐημερίαν τῶν λαῶν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Βηθλεέμ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2008

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΜΟΣΧΑΣ ΚΥΡΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

Εἰς τήν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Μόσχας κυροῦ Ἀλεξίου, παριστάμενος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος ἐκ μέρους τῆς Α.Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καί πάσης Παλαιστίνης κ.κ. Θεοφίλου Γ΄, ἐξεφώνησε συλλυπητήριον προσφώνησιν τοῦ Μακαριωτάτου, ἔχουσιν οὕτω.

Μακαριώτατοι Πατριάρχαι καί Πρόεδροι τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν,

Ἱερώτατε Μητροπολίτα Σμολένσκ καί Καλινινγκράντ κ. Κύριλλε, Τοποτηρητά τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀγιωτάτης

Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας,

Ἐξοχώτατε Πρόεδρε τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, κ. Dimitri Medvedev

Πανιερώτατοι Μητροπολῖται, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Σιών ἡ Ἀγία, ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ἐν αὐτῇ ἐνσωματωμένη Γεραρά Ἀγιοταφίτικῆ Ἀδελφότης, τὰ Πανάγια Προσκυνήματα καί τό χριστεπώνυμον ἡμῶν Ὁρθόδοξον ποίμνιον τῆς Ἀγίας Γῆς, μετά λύπης βαθείας, οὐχ ἥττον ὅμως λύπης Κυρίου, ἠνωτίσθησαν πρότρίτα περί τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Μόσχας καί πάσης Ρωσίας κυροῦ Ἀλεξίου, λίαν ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ ἡμῶν γενομένου.

Τήν εἶδῃσιν τῆς κοιμήσεως Αὐτοῦ εὐθύς ἀμέσως ἠκολούθησαν αἱ προσωπικαί προσευχαί ἡμῶν, ἐν συνεχείᾳ δέ τρισάγιον εἰς τόν Πατριαρχικόν καί Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί μνημόσυνον τό μεσονύκτιον τοῦ Σαββάτου ἐπὶ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς Αὐτοῦ ἐν χώρᾳ ζώντων μετά ὁσίων καί δικαίων.

Κατά τήν ὥραν ταύτην τῆς ἐξοδίου Αὐτοῦ ἀκολουθίας, ἐν ᾗ προσωπικῶς διά λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεως ἡμῶν δέν δυνάμεθα σωματικῶς παραστῆναι, ἀντιπροσωπεύει δέ ἡμᾶς ὁ ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός Ἱερώτατος Μητροπολίτης τοῦ Θρόνου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, καί Ἀρχιμανδρίτης Στέφανος, ἀντιπρόσωπος τοῦ ἡμέτερου Πατριαρχείου παρά τῷ ἐν Μόσχᾳ Ἱεροσολυμιτικῷ Μετοχίῳ, συνοδεύουν τόν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐκλιπόντα καί εἰς τόν οὐρανόν ὑπό τοῦ Κυρίου κληθέντα, ἀδελφόν ἡμῶν, αἱ προσευχαί ἡμῶν, ἅμα δέ καί αἱ σκέψεις βαθείας ἡμῶν ἐκτιμήσεως πρός τό πρόσωπον Αὐτοῦ καί αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγαστῆς συνεργασίας ἡμῶν.

Ὅντως τόν προκείμενον ἀδελφόν ἡμῶν, τόν πρός τούς οὐρανούς ὁδεύοντα, διέκρινε πίστις βαθεῖα πρός τόν Θεόν, ἀγάπη ἔμπρακτος πρός τόν πλησίον, ἀφοσίωσις εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί ζῆλος ἔνθεος διά τήν κατά Χριστόν ζωὴν αὐτῆς, τήν εὐταξίαν αὐτῆς, τήν πρόοδον καί προκοπὴν καί διακονίαν τῶν τιμίων μελῶν αὐτῆς ἐν ταῖς πνευματικαῖς ἀλλά καί ὕλिकाῖς ἀνάγκαις.

Τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας παρέλαβεν ὄντως ὑπό λίαν δυσκόλους συνθήκας καί ὡς ἔμπειρος οἰακοστρόφος καθωδήγησεν αὐτήν εἰς εὐδιον λιμένα, ὑπερβαίνων τὰ τρικυμιώδη κύματα τοῦ ἀθεϊστικοῦ διωγμοῦ τῆς Ἐκκλησίας καί ρυθμίζων ἁρμονικάς σχέσεις Αὐτῆς μετά τῆς ρωσικῆς πολιτείας.

Προσωπικῶς εἶχομεν τήν εὐλογίαν νά γνωρίσωμεν Αὐτόν καί νά συνεργασθῶμεν κατά τόν καιρόν τῆς ἐν Μόσχᾳ διακονίας ἡμῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί μετά τήν σύν θεῷ ἐκλογὴν ἡμῶν ὡς Πατριάρχης Ἱεροσολύμων διά τῶν ἀντιπροσώπων Αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ καί νά ἴδωμεν Αὐτόν ἐκ τοῦ σύνεγγυς κατά τήν πρόσφατον ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου συγκληθεῖσαν Σύναξιν τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Περί τῶν ἀρετῶν τοῦ τιμίου ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός ἐπιλείψει ἡμᾶς ὁ χρόνος διηγουμένους, διό καί ἐκφράζομεν τὰ βαθέα ἡμῶν συλλυπητήρια τῇ ἀδελφῇ Ὁρθοδόξῃ Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ καί τῇ Ρωσικῇ Πολιτείᾳ καί ἀπό τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου διακαῶς δεόμεθα τοῦ Κυρίου ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς Αὐτοῦ ἐν

χώρᾳ ζώντων μετὰ ὁσίων καὶ δικαίων καὶ ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῆς ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν μεταβατικὴν ταύτην περίοδον τῆς χηρείας αὐτῆς πρὸς ἀνάδειξιν ποιμένος ἀξίου, ἵνα συνεχίσῃ τοῖς ἵχνεσιν Αὐτοῦ, πρὸς βοήθειαν, οἰκοδομὴν καὶ σωτηρίαν τοῦ εὐσεβοῦς καὶ εὐλογημένου ρωσικοῦ λαοῦ καὶ δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν.

Εἴη αἰωνία ἡ μνήμη Αὐτοῦ.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΠΙ Τῇ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΝΑ

Ἐπὶ τῇ Πανηγύρει τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης τῆς Πανσόφου τῇ τελευμένῃ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, μετέβη ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Παλαιστίνης κ.κ. **Θεοφίλου Γ΄**, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀβήλων κ. Δωρόθεος μετὰ μικρᾶς συνοδείας ἀπὸ Ἱεροσολύμων. Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Δωρόθεος, ἀνέγνω ἐν τῇ Πανηγύρει ἐόρτιον χαιρετιστήριον Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου κ.κ. Θεοφίλου, ἔχον οὕτως:

ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

ΤΗΣ Α.Θ. ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ Γ΄

ΕΠΙ Τῇ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΕΝ Τῇ ΙΕΡᾷ ΜΟΝῇ ΣΙΝΑ

(25 Νοεμβρίου 2008)

Ἱερώτατοι Ἀρχιερεῖς

καὶ Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Προσκυνηταί,

Ὑπακούοντες εἰς τὴν προτροπὴν τοῦ ἐν τῷ Σιναίῳ ὄρει διαλάμπαντος Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, συγγραφέως τῆς Κλίμακος, «ἀναβαίνετε, ἀναβαίνετε ἀναβάσεις προθύμως», καὶ ἡμεῖς πάντες σήμερον ἀνέβημεν, εἰ καὶ μὴ κατὰ τελείαν ἀρετὴν ἴσως, ἀλλὰ πάντως σωματικῶς τε καὶ νοητῶς καθ' ὁλόψυχον πρόθεσιν, εἰς τὴν οὐρανοπόρον Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Θεοβαδίστου Ὁρους Σινᾶ, θεασόμενοι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καρδίας τὴν σεπτὴν Πανήγυριν τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης, τῆς ὁποίας τό τίμιον σῶμα «ἄγγελοι παρ' αὐτόν τῆς τελειώσεως τὸν καιρὸν περιστείλαντες, πρὸς τό Σινᾶ ὄρος προπέμπειν ἐώκεσαν, εἰς δόξαν Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς μιᾶς Θεότητός τε καὶ Βασιλείας», κατὰ τὸν ἅγιον Συμεών τὸν Μεταφραστήν.

Ἀληθῶς, καὶ μόνη ἡ νοητὴ ἀνάβασις εἰς τό ὄρος τῆς Νομοδοσίας πληροῖ τὴν ψυχὴν δέους πρὸ τοῦ μεγαλείου τῆς ἀστέκτου Δόξης τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τοῦ «καταβεβηκότος ἐν πυρὶ ἐπὶ τό Σινᾶ», ὅπως θῆται τὰς ἀπαρχὰς τῆς ἡμῶν σωτηρίας, παιδαγωγῶν μωσαϊκῶς τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Παλαιοῦ Ἰσραὴλ καὶ κατευθύνων τούτους εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ, ἵνα ἀργότερον ἀναγάγῃ αὐτοὺς τῇ Ἀναστάσει καὶ εἰς τὴν ἐπουράνιον. Ἐνῶ, ὅμως, τό πάλαι, σκὴνωμα τῆς ἀκτίστου Τριαδικῆς Δόξης τῆς Θεότητος ὑπῆρχον τὰ ἐν Ἱεροσολύμοις ἄψυχα Ἅγια τῶν Ἀγίων, τανῦν ἡ ἰδίᾳ ἡ ἀνθρωπίνη διττὴ φύσις, σῶμα καὶ ψυχὴ, καθίσταται, δυνάμει τῆς σωτηριώδους οἰκονομίας τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, φορεὺς τῆς ἐντός ἡμῶν Βασιλείας, εἴπερ ἐστὶν ἀληθές, κατὰ τὸν Προφήτην, ὅτι ἡ Καινὴ ἐν Χριστῷ Διαθήκη οὐκ ἐστὶν ἐγγεγραμμένη μωσαϊκῶς «πλαξὶ λιθίναις», ἀλλὰ βαπτισματικῶς «πλαξὶ καρδίαις σαρκίναις».

Τό ὄρος Σινᾶ, δεξάμενον τό πάλαι καθ' ὑπερβολὴν τὴν ἄκτιστον ἐνέργειαν τοῦ ἀσάρκου Λόγου, τανῦν ἀποδίδωσι τοῖς Ὑψίστοις ὡς κόσμημα καὶ ἀντίδωρον πνευματικόν, ἀφθαρτισθέν σῶμα ἁγίας παρθένου, σχούσης ψυχὴν θεωθεῖσαν τῇ χάριτι Αὐτοῦ τοῦ Λόγου σαρκωθέντος · τό δέ πνευματικόν κάλλος τῆς πανσόφου Μάρτυρος παρακινεῖ ἡμᾶς ἀληθῶς, ὅπως ἀπευθύνωμεν καὶ πάλιν αὐτῇ τοὺς λόγους τῆς Βασιλίσσης, τῆς ὑπὸ τῆς Ἁγίας ἀγρευθείσης εἰς τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν : «Μακαρία τοίνυν ὑπάρχεις καὶ ζηλωτὴ, ὅτι τοιοῦτῳ προσεκολλήθης Χριστῷ, παρ' οὗ σοι δωρεαὶ τοσαῦται χορηγοῦνται καὶ χάριτες».

Μὴ δυνάμενοι, δυστυχῶς, παρευρίσκεσθαι οἱ Ἱδιοὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάτασιν τῆς Σιναϊτικῆς Πανηγύρεως, εὐχόμεθα ὁλοψύχως πᾶσι τῇ περιδόξῳ καὶ ἡμῖν φιλότατῃ Σιναϊτικῇ Ἀδελφότητι, τῇ περὶ τὴν Ἱερότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Δαμιανοῦ πνευματικῶς ἀγωνιζομένη, σὺν τοῖς ἀγαπητοῖς Ἀδελφοῖς Ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς εὐλαβέσι προσκυνηταῖς, ὅπως ὁ Θεός, ὁ καταξιῶν ἡμᾶς ἀναβαίνειν εἰς τό Σίναιον ὄρος, ἐπίσης, λοιπόν, κατὰ τοὺς τῆς ὑμνογραφίας ἀναβαθμούς «ὕψσας καὶ εἰς τὰ ὄρη τῶν Αὐτοῦ Νόμων», τῶν εὐαγγελικῶν, «ἀρεταῖς ἐκλαμπρύνῃ» ἡμᾶς ἅπαντας, ἵνα ὑμνῶμεν Αὐτόν εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΜΟΣΧΑΣ Κ.Κ. ΑΛΕΞΙΟΥ Β΄

Μόλις ἐγένετο γνωστή ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ἡ πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Ἀλεξίου Β΄, ἡ Α.Θ. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ΄, ἐκφράζων καὶ τὰ συναισθήματα συμπάσης τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Ποιμνίου ἐπὶ τῇ κοιμήσει τοῦ μακαριστοῦ Προκαθημένου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, ἐξαπέλυσε μέσῳ τῆς Ρωσικῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἀποστολῆς συλλυπητήριον Μήνυμα πρὸς τὸν Ἱερώτατον Μητροπολίτην Κρουτίτσκης καὶ Κολόμνας κ. Ἰουβενάλιον.

Τῇ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ, τῇ πρωΐᾳ τοῦ Σαββάτου, 23^{ης} Νοεμβρίου/6^{ης} Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. 2008, ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱερῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου κ.κ. Θεοφίλου νεκρώσιμον Τρισάγιον ὑπὲρ μακαρίας ἀναπαύσεως τοῦ κοιμηθέντος Προκαθημένου. Τό ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος κ.κ. Θεόφιλος μετέβη εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Ρωσικῆς Ἀποστολῆς, πρὸς ἐκφρασιν συλλυπητηρίων.

Τό κείμενον τοῦ συλλυπητηρίου μηνύματος ἔχει οὕτως :

Ἀριθμ. Πρωτ.

1283

Ἱερώτατον Μητροπολίτην

Κρουτίτσκης καὶ Κολόμνας

κ. Ἰουβενάλιον

Εἰς Μόσχαν

Πληροφορηθέντες μόλις τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ λίαν προσφιλοῦς Ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ ἡμῶν, μακαριστοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας κ.κ. Ἀλεξίου, σπεύδομεν ἀπὸ τῶν ὁρέων Σιών τῆς Ἀγίας ἐκφράσαι ὀλόθυμα συλλυπητήρια τῇ Ἱεραρχίᾳ, τῷ κλήρῳ καὶ σύμπαντι τῷ φιλοχρίστῳ ποιμνίῳ τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας.

Δεόμενοι τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ ἀναπαῦσαι τὴν μακαρίαν Αὐτοῦ ψυχὴν ἐν χώρᾳ ζώντων μετὰ δικαίων, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας ὑμᾶς πλούσιον τὸν φωτισμὸν τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, εἰς τό ἀναδειῖξαι ἄξιον καὶ ἱκανὸν διάδοχον τοῦ πολλὰ καὶ σημαντικὰ προσενεγκόντος εἰς τὴν Ἀγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἰδίᾳ δέ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας, πρὸς συνέχισιν καὶ ἐπαύξησιν τοῦ ἔργου Αὐτοῦ.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ Γ' ΕΠΕΤΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἀγαπητοί Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀνεπέμψαμεν τῷ Ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἐπὶ τῷ θεσμικῷ γεγονότι τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Ἡμετέρας Μετριότητος ἐπὶ τοῦ Ἀποστολικοῦ καί Σταυρικοῦ Θρόνου τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ καί Πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἡ σημερινή τρίτη ἐνθρονιστήριος ἐπέτειος τῆς ἡμῶν Ἐλαχιστότητος ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, ἀφορῶσαν οὐχί εἰς τό πρόσωπον ἡμῶν, ἀλλ' εἰς τόν σκοπόν καί τήν ἀποστολήν τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει καί εἰδικῶς τῆς τοπικῆς τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, «**ἦν ἐκτίσαστο τῷ τιμίῳ Αὐτοῦ Αἵματι**».

Ἡ Ἐκκλησία, οὓσα τό Σῶμα τοῦ Νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ, τοῦ παρατεινομένου εἰς τούς αἰῶνας, ἐντός τοῦ κοσμικοῦ καί ἱστορικοῦ ἡμῶν γίγνεσθαι, ἐπιβεβαιοῦται καί ἐπιμαρτυρεῖται διὰ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς τῶν Ποιμένων καί πιστῶν οἰκονόμων τοῦ ὁρατοῦ καί ἐν ταύτῃ ἀοράτου σωτηριώδους Μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας.

Τό παλαίφατον Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων θεόθεν ἐμπιστευθέν τήν διαφύλαξιν καί διακονίαν τῶν Πανσέπτων Μαρτύρων τῆς Πίστεως ἡμῶν, τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, συνεχίζει ἀδιακόπως τήν δισχιλιετῇ αὐτοῦ μοναστικήν περί τά Προσκυνήματα πορείαν καί τήν ἀδιάλειπτον μέριμναν ὑπέρ τοῦ εὐσεβοῦς Ποιμνίου αὐτοῦ, τῇ βοηθείᾳ τῆς Θείας Προνοίας, ἀλλά καί τῇ συνεργείᾳ τῶν μέχρις αἵματος θυσιῶν τοῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων, τῆς Γεραῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, μή πτοούμενον ἐκ τῶν ἐπιβουλευομένων καί караδοκούντων πολεμίων ὀρατῶν καί ἀοράτων, μακρόθεν καί ἐγγύθεν.

Ἡ σεμνή αὕτη ἐόρτιος ἐπέτειος, ἀφ' ἐνός μὲν διατρανοῖ τούς κυριακοὺς λόγους, ὅτι «**Πύλαι Ἰδου οὐ κατισχύσουσι**» (Ματθ. 16, 18) τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ σηματοδοτεῖ τό ἱερὸν χρέος διὰ τήν διαφύλαξιν τοῦ ἰσχύοντος μὲν θρησκευτικοῦ καί Προσκυνηματικοῦ Καθεστώτος τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, τοῦ διασφαλίζοντος τά ἐθιμικῶς καί νομικῶς κατοχυρωθέντα Προνόμια καί αὐτοφυῆ Δικαιώματα τοῦ εὐσεβοῦς Γένους τῶν Ρωμαίων, ἐπισημαίνοντος δέ τήν βαθυτέραν οἰκουμενικὴν σημασίαν τῆς Πόλεως Ἱερουσαλήμ, εἰς τήν ὁποίαν πάντες προσκαλοῦνται νά προσέλθουν, κατὰ τήν δαπίστωσιν τοῦ σοφοῦ Παύλου,

«προσεληλύθατε Σιών ὅρει καί πόλει θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλήμ ἐπουρανίῳ καί μυριάσιν Ἀγγέλων, πανηγύρει καί Ἐκκλησία πρωτοτόκων ἀπογεγραμμένων ἐν οὐρανοῖς, καί κριτῇ θεῷ πάντων» (Ἑβρ. 12, 22.23).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν Πόλιν τοῦ θεοῦ τοῦ Ζῶντος, τήν τεθεμελιωμένην ἐπὶ τοῦ σταυρικοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, δέν παύει νά διαβάλλῃ ὁ ἐχθρός τοῦ θεοῦ, ὁ σατανᾶς, προκειμένου νά προκαλέσῃ τήν διάσπασιν τῆς ἐν Χριστῷ μέν ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, τῆς εἰρηνικῆς δέ καταστάσεως τῆς Πόλεως τοῦ θεοῦ, διὰ τῶν ἐωσφορικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῆς ἀπειθείας, τά ὅποια προεκάλεσαν καί προκαλοῦν τήν κατά τοῦ θεοῦ ἀνταρσίαν καί συνεπῶς τήν ἀμαρτητικήν τοῦ ἀνθρώπου πτῶσιν.

Ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ γνωστή ἀνά τήν οἰκουμένην ὡς τό Ἑλληνορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, πειθαρχοῦσα καί μένουσα πιστή εἰς τήν ἀποστολικήν καί ἀγιοπατερικήν Παράδοσιν αὐτῆς, καλεῖται νά κηρύττῃ τήν σῶζουσαν καί ἐλευθεροῦσαν μαρτυρίαν αὐτῆς, στοιχοῦσα εἰς τοὺς ἀποστολικούς λόγους «σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἑφ. 4, 3.4) ὡς καί εἰς τήν συμβουλήν καί ἐντολήν τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ τοῖς συναγγέλοις αὐτοῦ, «στῶμεν καλῶς. Στῶμεν μετὰ φόβου. Πρόσχωμεν».

Ἐπὶ τούτοις, δεόμενοι τοῦ Κυρίου καί θεοῦ ἡμῶν, ὅπως κατευθύνῃ τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ εἰς λιμένας ἀσφαλεῖς, εὐδίους καί εἰρηνικούς, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τοὺς τιμήσαντας τήν ἡμέραν ταύτην, δύναμιν, ὑπομονήν καί πᾶσαν παρά θεοῦ εὐλογίαν, ἐκφράζοντες εὐχαριστίας καί πρὸς τοὺς προσφωνήσαντας ἡμᾶς, τόν Γέροντα Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν μελῶν τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τόν Ἐκλαμπρότατον Γενικόν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Σωτήριον Ἀθανασίου, τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Θεοφάνη, ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ. Ἀλεξίου, πρὸς τόν Σχολάρχην τῆς Πατριαρχικῆς ἡμῶν Σχολῆς, Ὑσιολογιώτατον Μοναχόν π. Φώτιον, τόν ἀξιότιμον κ. Ἱμπραήμ Σαλφίτι, ὁμιλήσαντα ἐκ μέρους τῶν Ἐπιτρόπων τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τόν Διευθυντήν τῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐντιμότατον κ. Σαμίρ Ζανανίρι, τόν Αἰδεσιμώτατον π. Κωνσταντίν Κάρμας, ὁμιλήσαντα ἐκ μέρους τοῦ Ποιμνίου ἡμῶν ἐν Ἰορδανίᾳ, τόν Αἰδεσιμώτατον π. Ἡλίαν Χούρη ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἀκκρης, τόν Αἰδεσιμώτατον π. Γεώργιον Σαχουάν ἐκ Μπετζάλλας, τόν ἀξιότιμον Δρ. Χαλίλ Ἀντράους, ὁμιλήσαντα ἐκ μέρους τῶν Κοινοτήτων τοῦ Βορρᾶ καί πρὸς τοὺς Ὑσιολογιωτάτους καί Αἰδεσιμολογιωτάτους Ἱερεῖς, ἀντιπροσώπους ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σύρου καί Τήνου, διαβιβάσαντας ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Δωροθέου καί ἅπαντας τοὺς παρισταμένους εἰς τόν ἐορτασμόν τοῦτον τῆς ἐνθρονιστηρίου ταύτης ἐπετείου. Ἐπιδαψιλεύομεν πᾶσιν ὑμῖν τὰς Πατρικὰς ἡμῶν εὐχὰς καί Πατριαρχικὰς εὐλογίας.

Εἰς ὑγιεῖαν πάντων ὑμῶν!

ngg_shortcode_0_placeholder

ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

1. Διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ οἱ Προκαθήμενοι καί οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν συνήλθομεν ἀπό 10ης ἕως 12ης Ὀκτωβρίου 2008 εἰς Φανάριον τῇ προσκλήσει καί ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐν ἡμῖν Πρώτου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, ἐπὶ τῇ ἀνακηρύξει τοῦ ἔτους τούτου ὡς ἔτους τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου. Μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης διεβουλευθήμεν ἐπὶ τῶν ἀπασχολούντων τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν θεμάτων, συμμετασχόντες δέ εἰς τὰς ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ ἐορταστικὰς ἐκδηλώσεις, ἐτελέσαμεν ἀπὸ κοινοῦ τὴν θείαν Εὐχαριστίαν ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, σήμερον, τὴν 12ην Ὀκτωβρίου 2008, Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐνισχύθημεν διὰ τῆς ἀληθείας τῶν δωρεῶν τῆς θείας προνοίας πρὸς τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν, διὰ τῶν ὁποίων οὗτος ἀνεδείχθη εἰς ὑπέροχον «σκεῦος ἐκλογῆς» (Πράξ. 9,15) τοῦ Θεοῦ καί λαμπρόν πρότυπον ἀποστολικῆς διακονίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Τὸν Ἀπόστολον τοῦτον τιμῶσα κατὰ τό τρέχον σωτήριον ἔτος σύμπασα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, προβάλλει ὡς πρότυπον πρὸς τό πλήρωμα αὐτῆς διὰ τὴν σύγχρονον μαρτυρίαν τῆς πίστεως ἡμῶν πρὸς “τούς ἐγγύς καί τούς μακράν” (Ἐφ. 2,17).

2. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἔχουσα τὴν συνείδησιν τῆς αὐθεντικῆς ἐρμηνείας τῆς διδασκαλίας τοῦ ἀποστόλου τῶν ἔθνῶν εἰς εἰρηνικούς καί χαλεπούς καιρούς τῆς δισχιλιετοῦς ἱστορικῆς πορείας αὐτῆς, δύναται καί ὀφείλει νὰ προβάλλῃ εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον τὴν διδασκαλίαν ὅχι μόνον περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀλλὰ καί περὶ τῆς παγκοσμιότητος τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου Αὐτοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπερβαίνονται πᾶσαι αἱ διασπάσεις τοῦ κόσμου καί βεβαιοῦται ἡ κοινὴ φύσις πάντων τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τούτοις, ἡ ἀξιόπιστος προβολὴ τοῦ λυτρωτικοῦ αὐτοῦ μηνύματος προϋποθέτει τὴν ὑπέρβασιν καί τῶν ἐσωτερικῶν ἀντιπαραθέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐκτονώσεως τῶν ἐθνικιστικῶν, ἐθνοφυλετικῶν ἢ ἰδεολογικῶν παροξυσμῶν, διότι μόνον οὕτως ὁ λόγος τῆς Ὁρθοδοξίας θά εὔρῃ τὴν δέουσαν ἀπήχησιν εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

3. Ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν καί τό ἔργον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐπισημαίνομεν κατ' ἀρχάς τὴν σπουδαιότητα, τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καί, εἰδικώτερον, διὰ τὴν διακονίαν πάντων ἡμῶν, τό χρέος τῆς Ἱεραποστολῆς, συμφώνως πρὸς τὴν τελευταίαν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου: “καί ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε τῇ Ἱερουσαλὴμ καί πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καί Σαμαρείᾳ καί ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς” (Πράξ. 1, 8). Ὁ εὐαγγελισμὸς τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καί τῶν μὴ πιστευόντων εἰς Χριστόν, ἀποτελεῖ ὑπέρτατον χρέος τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο τό χρέος δὲν πρέπει νὰ ἐκπληροῦται ἐπιθετικῶς ἢ διὰ διαφορῶν μορφῶν προσηλυτισμοῦ, ἀλλ' ἐν ἀγάπῃ, ταπεινοφροσύνῃ καί σεβασμῷ πρὸς τὴν ταυτότητα ἐκάστου ἀνθρώπου καί τὴν πολιτισμικὴν ἰδιαιτερότητα ἐκάστου λαοῦ. Εἰς τὴν ἱεραποστολικὴν αὐτὴν προσπάθειαν ὀφείλουν νὰ συμβάλλουν πᾶσαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι μέ σεβασμόν εἰς τὴν κανονικὴν τάξιν.

4. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀσκεῖ σήμερον τὴν διακονίαν αὐτῆς εἰς ἓνα ταχύτατα ἐξελισσόμενον κόσμον, ὃ ὁποῖος καθίσταται πλέον ἀλληλένδετος χάρις εἰς τὰ μέσα ἐπικοινωνίας καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῶν συγκοινωνιακῶν μέσων καὶ τῆς τεχνολογίας. Παραλλήλως, ὅμως, αὐξάνεται καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀποξενώσεως, τῶν διαιρέσεων καὶ τῶν συγκρούσεων. Οἱ χριστιανοὶ ἐπισημαίνουν ὅτι πηγή αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν θεόν. Καμμία μετατροπὴ τῶν κοινωνικῶν δομῶν καὶ τῶν κανόνων συμπεριφορᾶς δέν εἶναι ἱκανὴ νὰ θεραπεύσῃ τὴν κατάστασιν αὐτήν. Ἡ Ἐκκλησία ὑποδεικνύει συνεχῶς ὅτι ἡ ἁμαρτία ἡμπορεῖ νὰ καταπολεμηθῇ μόνον διὰ τῆς συνεργίας τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

5. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ἡ σύγχρονος μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τὰ συνεχῶς διογκούμενα προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου καθίσταται ἐπιτακτική, ὅχι μόνον διὰ τὴν ἐπισήμανσιν τῶν προκαλούντων αὐτὰ αἰτίων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἄμεσον ἀντιμετώπισιν τῶν παρεπομένων τραγικῶν συνεπειῶν των. Αἱ ποικίλαι ἐθνικιστικάι, φυλετικάι, ἰδεολογικάι καὶ θρησκευτικάι ἀντιθέσεις τροφοδοτοῦν συνεχῶς ἐπικινδύνους συγχύσεις ὅχι μόνον ὡς πρὸς τὴν ἀδιαμφισβήτητον ὀντολογικὴν ἐνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν σχέσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν θεϊαν δημιουργίαν. Ἡ ἱερότης τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου συμπίεζεται εἰς ἐπὶ μέρους διεκδικήσεις τοῦ «αὐτοῦ», ἐνῶ ἡ σχέσις αὐτοῦ πρὸς τὴν λοιπὴν θεϊαν δημιουργίαν ὑποτάσσεται εἰς τὴν χρηστικὴν ἢ καὶ καταχρηστικὴν αὐθαίρεσίαν του.

Αἱ διασπάσεις αὐταὶ τοῦ κόσμου εἰσάγουν ἄδικον ἀνισότητα συμμετοχῆς ἀνθρώπων ἢ καὶ λαῶν εἰς τὰ ἀγαθὰ τῆς Δημιουργίας• στεροῦν δισεκατομμύρια ἀνθρώπων τῶν βασικῶν ἀγαθῶν καὶ ὁδηγοῦν εἰς ἐξαθλίωσιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος• προκαλοῦν μαζικάς μεταναστεύσεις πληθυσμῶν, διεγείρουν ἐθνικιστικάς, θρησκευτικάς καὶ κοινωνικάς διακρίσεις καὶ συγκρούσεις, καὶ ἀπειλοῦν τὴν παραδοσιακὴν ἐσωτερικὴν συνοχὴν τῶν κοινωνιῶν. Αἱ συνέπειαι αὐταὶ εἶναι ἐπαχθέστεραι, διότι συνδέονται ἀρρήκτως πρὸς τὴν καταστροφὴν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ ὅλου οἰκοσυστήματος.

6. Οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ συμμερίζονται μετὰ τῶν ἄλλων, θρησκευομένων ἢ μὴ ἀνθρώπων τοῦ πλανήτου, τὴν εὐθύνην διὰ τὴν σύγχρονον κρίσιν, διότι ἠνέχθησαν ἢ συνεβιβάσθησαν ἀκρίτως καὶ πρὸς ἀκραΐας ἐπιλογάς τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς τὴν ἀξιόπιστον ἀντιπαράθεσιν πρὸς αὐτάς τοῦ λόγου τῆς πίστεως. Ἔχουν, συνεπῶς, καὶ αὐτοὶ μείζονα ὑποχρέωσιν νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ὑπέρβασιν τῶν διασπάσεων τοῦ κόσμου.

Ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία διὰ τὴν ὀντολογικὴν ἐνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τῆς θεϊας δημιουργίας, ὡς αὕτη ἐκφράζεται διὰ τοῦ ὅλου μυστηρίου τοῦ ἐν Χριστῷ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου, ἀποτελεῖ θεμελιώδη βάσιν διὰ τὴν ἐρμηνείαν τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν θεόν καὶ τὸν κόσμον.

7. Αἱ προσπάθειαι παραμερισμοῦ τῆς θρησκείας ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἀποτελοῦν κοινὴν τάσιν πολλῶν συγχρόνων κρατῶν. Ἡ ἀρχὴ τῆς κοσμικότητος τοῦ κράτους δύναται μὲν νὰ διατηρῇται, εἶναι ὅμως ἀνεπίτρεπτος ἡ ἐρμηνεία αὐτῆς ὡς ριζικῆς περιθωριοποιήσεως τῆς θρησκείας ἀπὸ ὅλας τὰς σφαίρας τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ.

8. Τὸ χάσμα μεταξὺ πλουσίων καὶ πτωχῶν διευρύνεται δραματικῶς ἐξ αἰτίας τῆς

οικονομικής κρίσεως, ή οποία εἶναι συνήθως ἀποτέλεσμα μανιακῆς κερδοσκοπίας ἐκ μέρους οἰκονομικῶν παραγόντων καί στρεβλῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος, ή οποία, στερουμένη ἀνθρωπολογικῆς διαστάσεως καί εὐαισθησίας, δέν ἐξυπηρετεῖ, τελικῶς, τάς πραγματικές ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπότητος. Βιώσιμος οἰκονομία εἶναι ἐκείνη, ή οποία συνδυάζει τήν ἀποτελεσματικότητα μέ τήν δικαιοσύνην καί τήν κοινωνικήν ἀλληλεγγύην.

9. Ὡς πρός τό θέμα τῶν σχέσεων τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν ή Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει ἀποφύγει νά ἐπιζητῇ τήν κηδεμονίαν τῆς ἐξελίξεως τῆς ἐπιστημονικῆς ἀναζητήσεως καί νά λαμβάνη θέσιν ἐπί παντός ἐπιστημονικοῦ ἐρωτήματος. Διά τήν Ὁρθόδοξον ἀντίληψιν ή ἐλευθερία τῆς ἐρεῦνης ἀποτελεῖ θεόδοτον δῶρον εἰς τόν ἄνθρωπον. Συγχρόνως, ὅμως, πρός αὐτήν τήν κατάφασιν, ή Ὁρθοδοξία ἐπισημαίνει τούς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι ὑποκρύπτονται εἰς ὠρισμένα ἐπιστημονικά ἐπιτεύγματα, τά ὅρια τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως καί τήν ὑπαρξιν μιᾶς ἄλλης “γνώσεως”, ή οποία δέν ὑπάγεται ἀμέσως εἰς τό ἐπιστημονικόν πεδίον. Ἡ γνώσις αὐτή ἀποδεικνύεται πολλαπλῶς ἀπαραίτητος διά τήν ὀρθήν ὀριοθέτησιν τῆς ἐλευθερίας καί τήν ἀξιοποίησιν τῶν καρπῶν τῆς ἐπιστήμης διά τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ἐγκεντρισμοῦ καί τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

10. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία φρονεῖ ὅτι ή τεχνολογική καί οἰκονομική πρόοδος δέν ἐπιτρέπεται νά ὀδηγοῦν εἰς τήν καταστροφήν τοῦ περιβάλλοντος καί τήν ἐξάντλησιν τῶν φυσικῶν πόρων. Ἡ ἀπληστία διά τήν ἱκανοποίησιν τῶν ὑλικῶν ἐπιθυμιῶν ὀδηγεῖ εἰς τήν πτώχευσιν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ περιβάλλοντος. Δέν πρέπει νά λησμονῇται ὅτι ὁ φυσικός πλοῦτος τῆς γῆς δέν εἶναι μόνον περιουσία τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά, πρωτίστως, δημιουργία τοῦ Θεοῦ: «τοῦ Κυρίου ή γῆ καί τό πλήρωμα αὐτῆς, ή οἰκουμένη καί πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ» (Ψαλ. 23, 1). Ὀφείλομεν νά ἐνθυμώμεθα ὅτι, ὄχι μόνον αἱ σημεριναί, ἀλλά καί αἱ μελλοντικάί γενεαί ἔχουν δικαίωμα ἐπί τῶν φυσικῶν ἀγαθῶν, τά ὁποῖα μᾶς ἔδωσε ὁ Δημιουργός.

11. Ὑποστηρίζοντες σταθερῶς πᾶσαν εἰρηνικήν προσπάθειαν δικαίας λύσεως τῶν ἀναφυομένων συγκρούσεων, χαιρετίζομεν τήν στάσιν τῶν Ἐκκλησιῶν Ρωσίας καί Γεωργίας κατά τήν περίοδον τῆς προφάτου πολεμικῆς συρράξεως καί τήν ἀδελφικήν συνεργασίαν αὐτῶν. Αἱ δύο Ἐκκλησίαι ἐπετέλεσαν κατ’ αὐτόν τρόπον τό χρέος τῆς διακονίας τῆς καταλλαγῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι αἱ ἀμοιβαῖαι ἐκκλησιαστικάί προσπάθειαι θά συμβάλουν εἰς τήν ὑπέρβασιν τῶν τραγικῶν συνεπειῶν τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων καί τήν ταχυτέραν συμφιλίωσιν τῶν λαῶν.

12. Εἰς τήν διογκουμένην σύγχυσιν τῆς ἐποχῆς μας ὁ θεσμός τῆς οἰκογενείας καί τοῦ γάμου ἀντιμετωπίζει κρίσιν. Ἡ Ἐκκλησία ἐν πνεύματι κατανοήσεως τῶν νέων συνθέτων κοινωνικῶν συνθηκῶν ὀφείλει νά ἀναζητήσῃ τρόπους πνευματικῆς συμπαραστάσεως καί γενικωτέρας ἐνισχύσεως τῶν νέων καί πολυμελῶν οἰκογενειῶν.

Ἰδιαιτέρως στρέφομεν τήν σκέψιν ἡμῶν πρός τούς νέους, διά νά τούς καλέσωμεν νά μετέχουν ἐνεργῶς τόσον εἰς τήν λατρευτικήν καί ἀγιαστικήν ζωήν, ὅσον καί εἰς τό ἱεραποστολικόν καί κοινωνικόν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, μεταφέροντες εἰς αὐτήν τούς προβληματισμούς καί τάς προσδοκίας αὐτῶν, δεδομένου ὅτι ἀποτελοῦν

ὄχι μόνον τό μέλλον, ἀλλά καί τό παρόν τῆς Ἐκκλησίας.

13. Οἱ Προκαθήμενοι καί οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἔχοντες πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς σοβαρότητος τῶν ἀνωτέρω προβλημάτων καί ἀγωνιζόμενοι διά τήν ἄμεσον ἀντιμετώπισίν των ὡς “ὑπηρεταί Χριστοῦ καί οἰκονόμοι μυστηρίων Θεοῦ” (Α΄Κορ. 4, 1), διακηρύττομεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἑδρας τῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας καί ἐπαναβεβαιοῦμεν:

α) Τήν ἀταλάντευτον θέσιν καί ὑποχρέωσιν ἡμῶν πρὸς διασφάλισιν τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ «ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει» (Ἰούδα 3) τῶν Πατέρων ἡμῶν, τῇ αὐτῇ κοινῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ, καί τῇ πιστῇ τηρήσει τοῦ κανονικοῦ συστήματος διακυβερνήσεως τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἐν πνεύματι ἀγάπης καί εἰρήνης διευθετήσεως τῶν ἐκάστοτε τυχόν ἀναφυομένων προβλημάτων εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις ἡμῶν.

β) Τήν βούλησιν ἡμῶν διὰ τήν ταχεῖαν θεραπείαν πάσης κανονικῆς ἀνωμαλίας προελθούσης ἐξ ἱστορικῶν συγκυριῶν καί ποιμαντικῶν ἀναγκῶν, ὡς ἐν τῇ λεγομένῃ Ὁρθοδόξῳ Διασπορᾷ, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ὑπερβάσεως πάσης τυχόν ξένης πρὸς τήν Ὁρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν ἐπιρροῆς. Πρὸς τοῦτο, χαιρετίζομεν τήν πρότασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ συγκαλέσῃ διὰ τό θέμα τοῦτο, ὡς καί διὰ τήν συνέχισιν τῆς προετοιμασίας τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου, Πανορθόδοξους Διασκέψεις ἐντός τοῦ προσεχοῦς ἔτους 2009, εἰς τὰς ὁποίας, συμφώνως πρὸς τήν ἰσχύσαν πρὸ τῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων τῆς Ρόδου τάξιν καί πρακτικὴν, θά προσκαλέσῃ ἀπάσας τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας.

γ) Τήν ἐπιθυμίαν ἡμῶν ὅπως, παρὰ τὰς οἰασθήποτε δυσκολίας, συνεχίσωμεν τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους μετὰ τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν, ὡς καί τοὺς διαθρησκειακοὺς διαλόγους, ἰδιαιτέρως μετὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ Ἰσλάμ, δοθέντος ὅτι ὁ διάλογος ἀποτελεῖ τὸν μόνον τρόπον ἐπιλύσεως τῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διαφορῶν, ἰδιαιτέρως εἰς μίαν ἐποχὴν, ὡς ἡ σημερινή, κατὰ τήν ὁποίαν αἱ παντοῖαι διαιρέσεις, περιλαμβανομένων καί ἐκείνων ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας, ἀπειλοῦν τήν εἰρήνην καί ἐνότητα τῶν ἀνθρώπων.

δ) Τήν ὑποστήριξιν ἡμῶν πρὸς τὰς πρωτοβουλίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καθὼς καί ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διὰ τήν προστασίαν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Ἡ σημερινή οἰκολογικὴ κρίσις, ὡς ὀφειλομένη καί εἰς πνευματικούς καί ἠθικούς λόγους, καθιστᾷ ἐπιτακτικόν τό χρέος τῆς Ἐκκλησίας ὅπως συμβάλῃ διὰ τῶν εἰς τήν διάθεσιν αὐτῆς πνευματικῶν μέσων, εἰς τήν προστασίαν τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἀπληστίας. Πρὸς τοῦτο ἐπαναβεβαιοῦμεν τὸν καθορισμὸν τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, πρώτης ἡμέρας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ὡς ἡμέρας εἰδικῶν προσευχῶν διὰ τήν προστασίαν τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, καί ὑποστηρίζομεν τήν εἰσαγωγὴν τοῦ θέματος τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος εἰς τήν κατηχητικὴν, κηρυγματικὴν καί ἐν γένει ποιμαντικὴν δρᾷσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, ὡς τοῦτο ἤδη συμβαίνει εἰς ὠρισμένας ἐξ αὐτῶν.

ε) Τήν ἀπόφασιν ὅπως προβῶμεν εἰς τὰς ἀναγκαίας ἐνεργείας, ἵνα συσταθῇ Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην τῶν θεμάτων βιοηθικῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ κόσμος ἀναμένει καί τήν τοποθέτησιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ταῦτα ἀπευθύνοντες πρὸς τὸν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθόδοξον λαόν καί τήν οἰκουμένην, εὐχόμεθα “ἔτι καί ἔτι” ἡ εἰρήνη, ἡ δικαιοσύνη καί ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπικρατήσουν τελικῶς εἰς τήν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων.

“Τῷ δέ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν, κατὰ τήν δύναμιν τήν ἐνεργουμένην ἐν ἡμῖν, αὐτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν

Χριστῷ Ἰησοῦ” (Ἐφεσίους 3,20-21). Ἀμήν.

Ἐν Φαναρίῳ, τῇ 12ῃ Ὀκτωβρίου 2008.

+ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
+ Ὁ Ἀλεξανδρείας Θεόδωρος
+ Ὁ Ἀντιοχείας Ἰγνάτιος
+ Ὁ Ἱεροσολύμων Θεόφιλος
+ Ὁ Μόσχας Ἀλέξιος
+ Ὁ Μαυροβουνίου Ἀμφιλόχιος
(ἐκ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας Σερβίας)
+ Ὁ Τρανσυλβανίας Λαυρέντιος
(ἐκ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας Ρουμανίας)
+ Ὁ Βιδινίου Δομετιανός
(ἐκ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας Βουλγαρίας)
+ Ὁ Ζουκδίδι Γεράσιμος
(ἐκ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας Γεωργίας)
+ Ὁ Κύπρου Χρυσόστομος
+ Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος
+ Ὁ Βρότσλαβ Ἱερεμίας
(ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας Πολωνίας)
+ Ὁ Τιράνων Ἀναστάσιος
+ Ὁ Τσεχίας καί Σλοβακίας Χριστοφόρος

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΕΠΙ Τῇ ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΕΙ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΣΙΩΝ»

Ἀριθμ. Πρωτ.

202

Ἡ Ἀγιωτάτη Μήτηρ Ἱεροσολυμιτική Ἐκκλησία, χαίρει σφόδρα, ὅτι, τῇ τοῦ Κυρίου φιλανθρωπία καί χάριτι, σημειοῖ ἕν ἀκόμη βῆμα πρόσω διά τῆς ἐπανεκδόσεως, μεθ’ ὅλα δεκατέσσαρα ἔτη, τοῦ ἐπιστημονικοῦ Περιοδικοῦ αὐτῆς, τῆς πᾶσι γνωστῆς **«Νέας Σιών»**.

Τό εἰς τήν ἀνά τήν ὑφήλιον ἀκαδημαϊκὴν κοινότητα διαδοθέν ἐπιστημονικόν τοῦτο ὄργανον τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος ὑπηρετήθη ὑπὸ χορείας κατηξιωμένων ἐρευνητῶν καί ἐπιστημόνων, Ἀγιοταφιτῶν καί θύραθεν, καταστάν περίβλεπτος προβολεὺς τῶν ἱερῶν δικαίων καί μεθ’ αἵματος καί ἰδρώτος ἀγώνων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καί τῶν πολυτίμων θησαυρῶν τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς καί ἐν γένει Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, λειτουργικῆς, θεολογικῆς, ἱστορικῆς, ἀρχαιολογικῆς καί ἄλλης.

Οἱ πρό τεσσάρων καί ἑκατὸν ἐτῶν ἐναρξάμενοι τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου τῆς ἐκδόσεως τῆς **«Νέας Σιών»** Ἀγιοταφῖται προκάτοχοι ἡμῶν, ὑπῆρξαν περιφανῇ

ὀνόματα ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ καί τῷ ἐπιστημονικῷ χώρῳ, οἱ δέ μετ' αὐτοὺς φιλόπονοι ἐπιμεληταὶ διετήρησαν ὅλαις δυνάμεσι τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς, καί ἐν μέσῳ πολέμων καὶ ἄλλων δυσχερειῶν τῆς νεωτέρας ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ ἱστορίας.

Τυπωθεῖσα ἔσχατον ἐν ἔτει 1994ῳ ἡ «**Νέα Σιών**» ἔπαυσε κυκλοφορουμένη διὰ λόγους οἰκονομικο-τεχνικοὺς καὶ ἄλλους. Τανῦν δέ, συγχαίρομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν ἐκ βαθέων τοῖς Ἑλλογιμωτάτοις μέν Ἐπιστήμοσιν, οἵτινες ἐκόσμησαν διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῶν συμβολῆς τὸν μετὰ χειρὸς καλαίσθητον, ἐν τε νοήμασιν ἐν τε τῷ εἶδει τόμον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν Θεσσαλονίκῃ καλλιτέχνοις ἐκδόταις καὶ τυπογράφοις, οἵτινες τούτου ἐπεμελήθησαν.

Συγχαίρομεν οὐχ ἥττον καὶ τοῖς νέοις ἐπιμεληταῖς αὐτῆς, δῆλον ὅτι τῇ Ἐποπτευούσῃ Ἐπιτροπῇ, τ.ἔ. τῷ Ἱερωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντίνῳ κ. Ἀριστάρχῳ, Γέροντι Ἀρχιεραρχεῖ, καὶ τῷ Αἰδεσιμολογιωτάτῳ Πρωτοπρεσβυτέρῳ καὶ Καθηγητῇ π. Θεοδώρῳ Ζήσῃ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῷ Ἀρχισυντάκτῃ, Ὁσιολογιωτάτῳ Μοναχῷ Σεραφεῖμ, ὅτι οἱ κόποι αὐτῶν ἤνεγκον ἀποτέλεσμα ἀντάξιον τοῦ πρέποντος τῷ Πατριαρχεῖῳ Ἱεροσολύμων κύρους.

Καταστέφοντες τούτους καὶ πάντας τοὺς ἀναγνώστας ἀπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου ταῖς Πατρικαῖς εὐχαῖς καὶ Πατριαρχικαῖς εὐλογίαις τῆς Ἡμῶν Μετριότητος, προτρέπομεν αὐτοὺς, ὅπως ἡ «**Νέα Σιών**» καταστῇ πρόβολος καὶ προωστήρ τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν ἀνεξιτήλων ὁροσῆμων καὶ ἀπαραγράπτων ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ καὶ τῷ κόσμῳ δικαίων, ἐν μέσῃ νέᾳ ἐποχῇ προσβολῆς τοῦ φιλτάτου κοσμήματος τῆς κτίσεως, τοῦ κατ' εἰκόνα Χριστοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Ἐφ' οἷς, διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ,βη' Φεβρουαρίου κη'.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων